

VIETNAM BULLETIN

40 ct

tweede jaargang no. 3, 8 juli 1967

invasie

in noord-vietnam ?

Verschijnt om de 14 dagen
 Redactie: M.v. Dullemen
 E. de Lijser
 O.D.v.d. Muyzenberg
 Tineke Nijenhuis
 A.A. Regtien

Redactie/administratieadres:
 Vietnam Bulletin
 p/a ASVA
 Weesperstraat 51, Amsterdam
 Gironummer 1 28 11 98, tnv Vietnam Bulletin
 Abonnement f 5,- per half jaar; los nr f 0,40

INVASIE IN NOORD-VIETNAM?

Franz Schurmann, Liberation, maart 1967

(Franz Schurmann is professor in sociologie en geschiedenis aan de universiteit van Berkeley, California. Hij is China-deskundige en een van de mede-auteurs van het rapport 'The Politics of Escalation in Vietnam'. Red. VB)

(N.B. Dit artikel werd geschreven nog voor men de omgeving van Hanoi en Haiphong begon te bombarderen op 20 april. Red. Liberation)

Tijdens het presidentschap van Kennedy werd er op het Witte Huis binnenskamers gediscussieerd over het beleid dat gevolgd zou moeten worden om de oorlog in Vietnam te winnen. Een groep pleitte voor een strategie van contra-revolutie: de opstand ondermijnen door gecombineerd politieke en militaire middelen, de regering in Saigon versterken en het volk winnen voor de regering (op die manier zou de 'zee' waarin de guerrilla-'vissen' zwemmen, drooggelegd worden). Deze strategie werd bepleit door president Kennedy en zijn broer. Men beschouwde de oorlog in Zuid-Vietnam als het belangrijkste en de acties gericht tegen Noord-Vietnam als ondergeschikt. Een tweede groep beschouwde Noord-Vietnam als het kernpunt van de opstand en bepleitte geleidelijk opgevoerde represaillemaatregelen tegen het Noorden net zolang tot men er van afzag de opstand te steunen, waardoor dan de guerrilla-beweging uiteen zou vallen. Voorstanders van dit beleid waren naar verluidt, L.B. Johnson, indertijd vice-president, W.W. Rostow en de verenigde chefs van staven. Deze groep beschouwde actie gericht tegen het Noorden als primair en de oorlog in het Zuiden als ondergeschikt. 1)

De ene wijze van benaderen sloot de andere niet uit want er leek geen enkel wezenlijk argument te zijn waarom de Verenigde Staten niet op grote schaal zijn militaire macht zou kunnen inzetten in zowel Noord- als Zuid-Vietnam. Sinds het systematische bombarderen van Noord-Vietnam begon in februari 1965, worden ook inderdaad beide strategieën toegepast. Na de Guam-conferentie van maart 1967 evenwel zijn er aanwijzingen dat Washington besloten heeft dat de militaire actie voornamelijk gericht moet zijn tegen Noord-Vietnam.

De theorie van de contra-revolutie was oorspronkelijk als volgt: de Verenigde Staten zouden de Zuidvietnamese regering helpen haar militaire en politieke macht te versterken, zodat het platteland zou kunnen worden teruggewonnen en onder krachtig bestuur gesteld. Ondertussen zouden de Verenigde Staten die regering door economische hulpverlening zo versterken, dat zij zou kunnen functioneren als het enige levensvatbare politieke lichaam in het land.

Dat deze theorie niet juist was, werd op dramatische wijze aangetoond toen de Verenigde Staten zich volledig mengden in de oorlog. Na de val van Ngo Dinh Diem hangt het bestaan van de zogenaamde Zuidvietnamese regering volledig af van de Amerikaanse aan-

1) Deze discussie werd geanalyseerd in een artikel door Roger Hilsman, voorgebracht op een conferentie over China van het Centrum voor Beleidsonderzoek van de Universiteit van Chicago (februari 1967). Dit artikel wordt in de loop van dit jaar gepubliceerd. Aanwijzingen dat deze discussie heeft plaatsgehad zijn te vinden in 'A Thousand Days' van Arthur Schlesinger, pag. 546-547.

wezigheid daar. Het Zuidvietnamese leger functioneert bovendien niet meer als strijdmacht. 2) Nadat Amerika op grote schaal grondstrijdkrachten naar Zuid-Vietnam had gebracht, moest de theorie van de contra-revolutie veranderd worden. Het Amerikaanse leger verving het Zuidvietnamese leger en ondernam acties die ten doel hadden de guerrilla's uit belangrijke gebieden te verjagen, de z.g. 'zoek en vernietig'-operaties; daarna moest het Zuidvietnamese leger zo'n gebied 'pacificeren'. Maar zelfs een zo bescheiden taak ging de krachten van het Zuidvietnamese leger te boven en zelfs gebieden waar zeer wrede 'zoek en vernietig'-operaties werden uitgevoerd, kwamen snel weer in handen van de Vietcong. 3) Zelfs die acties hebben het effectieve optreden van de Vietcong niet noemenswaard beperkt: de Vietcong schijnt nog steeds zijn strijdkrachten te kunnen aanvullen. Het is daarom niet verwonderlijk dat het pacificatieprogramma niet als een groot succes beschouwd wordt. 4)

De kansen voor een beleid dat de grootste nadruk legt op de oorlog in Zuid-Vietnam zijn zeer gering. Dit werd ook bevestigd door Seymour Deitchman, de directeur van de afdeling voor onderzoekingen naar guerrilla-oorlogsvoering van het Pentagon, in december 1966: "De Verenigde Staten zullen waarschijnlijk tot twee miljoen manschappen naar Vietnam moeten sturen als zij de oorlog daar binnen vijf jaar willen winnen." 5)

Deze pessimistische uitspraak over de oorlog in Vietnam viel samen met aanduidingen uit officiële kringen in Washington, dat de oorlog opgevoerd zou worden. 6) Het bombarderen van Hanoi op 13-14 december kan men zien als het begin van een escalatie die na het Tet-bestand steeds duidelijker is geworden. Amerikaanse vliegtuigen komen steeds dichter bij Haiphong bombarderen; er zijn mijnen gelegd in de Noordvietnamese rivieren; de artillerie beschiet Noord-Vietnam over de gedemilitariseerde zone heen; Noordvietnamese versterkingen aan de kust worden door Amerikaanse oorlogsschepen beschoten. De eisen van Senator Symington om de bestaande beperkingen van de doelen in Noord-Vietnam te verminderen, moeten gezien worden als onderdeel van een campagne om het publiek voor te bereiden op nog grotere klappen.

2) W.R. Apple Jr. formuleerde het als volgt (New York Times, 12 december 1966): "Het Zuidvietnamese leger is op het ogenblik geen effectieve strijdmacht, en de Amerikaanse adviseurs hebben een geweldige taak op zich genomen in hun poging het om te vormen tot een strijdmacht die in staat is de veiligheid van het platteland te garanderen." Lt. Col. William W. Whitson, een specialist op het gebied van Chinese en Vietnamese opstanden, schrijft in zijn artikel 'A Strategy for Counterinsurgency' (gepubliceerd in Taiwan): "de (contra-revolutionaire) strategie is niet meer dan een theorie, waarvan de succesvolle toepassing afhangt van een goede regering en goede soldaten. Voordat er een overwinning in Vietnam kan worden behaald die enige zin heeft, moet de regering het respect winnen van het volk, in de eerste plaats van de boeren."

3) Zie New York Times, 4 maart 1967: "...zelfs de extreem harde maatregelen die werden genomen in de IJzeren Driehoek hebben het probleem van het hardnekkig volhouden van de Vietcong niet opgelost. Niet lang na de operatie Cedar Falls werd een Amerikaanse eenheid vanuit een hinderlaag aangevallen in een gebied dat onbewoonbaar heette te zijn."

4) "(Het pacificatieprogramma) stukt vanwege gebrek aan mankracht, onderlinge wedijver tussen militairen en burgers en de stevige greep van de Vietcong op de plattelands gemeenschappen." (New York Times, 22 maart 1967) Zelfs het ongewoon optimistische verslag van de pacificatie in centraal Vietnam door Charles Mohr (N.Y. Times, 31 maart 1967) citeert een zekere generaal Thang, die zegt het "helemaal oneens te zijn met Amerikaanse ambtenaren die denken dat het moeizame proces van het weer stevig vestigen van de werkelijke aanwezigheid van de regering op het platteland van Zuid-Vietnam, omzeild kan worden..."

5) San Francisco Chronicle, december 1966.

6) Hanson Baldwin, New York Times, 17 december 1966.

De betekenis van de Guam-conferentie

De wezenlijke betekenis van de Guam-conferentie wordt duidelijker in het licht van de discussie over het te volgen beleid. Ingrijpende veranderingen in de Amerikaanse Ambassade in Saigon gingen aan de conferentie vooraf. Vooral het vervangen van William Porter, de Amerikaanse functionaris verantwoordelijk voor de pacificatie, door een man die door de pers werd aangeduid als 'de onvoorstelbare Mr. Komer' (vanwege zijn waanzinnig optimistische kijk op de mogelijkheden van de pacificatie) duidt aan dat de houding ten opzichte van het pacificatieprogramma veranderd is. Officiële Amerikaanse kringen in Saigon berichten algehele verslagenheid over de nieuwe aanstellingen. Tenzij men aanneemt dat president Johnson is misleid door de buitensporigheden van Mr. Komer moet men wel tot de conclusie komen dat het pacificatieprogramma voorlopig verwezen is naar het rijk van de rethoriek, terwijl alle aandacht nu gericht is op het winnen van de oorlog door het Noorden te verpletteren en het naar de conferentietafel te dwingen (een eufemisme voor overgave).

De eerste berichten uit Washington na de Guam-conferentie voorspelden 'meer van hetzelfde' tegen Noord-Vietnam. Wat dat inhoudt kan worden afgeleid uit de berichten van Harrison Salisbury en uit het artikel van de hand van Dave Dellinger in het decembernummer van Liberation: 'Noord-Vietnam: Ooggetuige Verslag'. Gezien de twijfelachtige resultaten van het bombarderen kan men zich echter afvragen of het Pentagon werkelijk denkt dat het Noord-Vietnam tot overgave kan dwingen door op dezelfde manier door te gaan. De toevloed van manschappen en materieel naar Zuid-Vietnam blijft doorgaan, verwoeste communicatienetwerken worden snel hersteld en het afweergeschut brengt ernstige verliezen toe aan Amerikaanse vliegtuigen en piloten. Het voortdurende aandringen van de militairen om de beperkingen op de doelen te verminderen, doet veel eerder vermoeden dat het Pentagon niet 'meer van hetzelfde' wil, maar iets heel anders. Wat dat andere inhoudt, is nu juist waar op het ogenblik het grote gevaar schuilt.

Wat kunnen de Verenigde Staten ondernemen wat ze nog niet eerder hebben gedaan? Hanoi en Haiphong zouden onderworpen kunnen worden aan dezelfde behandeling als Nam Dinh, de op twee na grootste stad van Noord-Vietnam (de verwoestingen daar zijn door zowel Dellinger als Salisbury beschreven). De dijken zouden systematisch gebombardeerd kunnen worden, wat de landbouw grotendeels zou verwoesten en minstens de helft van de bevolking van Noord-Vietnam met hongersnood zou bedreigen. De vliegbases zouden gebombardeerd kunnen worden, wat tot nu toe nog niet gebeurd is (behalve kortgeleden een aanval op nieuwe nog ongebruikte vliegvelden). Verder zouden de Verenigde Staten Noord-Vietnam kunnen binnenvallen, vermoedelijk ergens vlak ten noorden van de 17de breedtegraad om de infiltratieroutes af te sluiten (die beginnen in Noord-Vietnam en via Laos het Centrale Hoogland van Zuid-Vietnam binnenkomen).

Het is niet duidelijk welk nut militair gezien het bombarderen van Hanoi zou hebben (spoorwegen en wegen in de omgeving zijn al gebombardeerd), maar de politieke betekenis zou niet mis te verstaan zijn: de Verenigde Staten zouden laten blijken dat ze vast besloten zijn de strijd aan te binden tegen de burgerbevolking van Noord-Vietnam. Gezien het feit dat de Verenigde Staten dat ook al gedaan hebben in de Tweede Wereldoorlog en in Korea, bestaan er voldoende precedentes voor. Het bombarderen van Haiphong zou de verbindingen overzee tussen Noord-Vietnam en de buitenwereld, voornamelijk de Sowjet-Unie, geheel verbreken. Het wordt evenwel niet duidelijk uit de berichten in de pers in hoeverre Noord-Vietnam afhankelijk is van de zeeroute voor essentiële militaire en economische bevoorrading. Het essentiële materieel wordt voor verreweg het grootste deel over land uit China aangevoerd. 7) Het is duidelijk dat Noord-Vietnam heel goed weet dat Washington ieder ogenblik het bevel kan geven om Haiphong plat te bombarderen; het zou daarom tactisch niet verstandig zijn om teveel afhankelijk te zijn

7) De Chinese Minister van Buitenlandse Zaken, maarschalk Chen Yi, hekelde de Russen in december 1965, dat ze niet meer materieel naar Noord-Vietnam stuurden via Haiphong, hiermee implicerend dat de meeste voorraden nog via China kwamen. Het belang van Haiphong werd kortgeleden nog ter sprake gebracht door de Republikeinse afgevaardigde van Wisconsin, Melvin Laird (New York Times, 31 maart 1967).

van Haiphong. De voornaamste mogelijkheden voor een escalatie liggen dus kennelijk in het bombarderen van de dijken, het bombarderen van de vliegvelden en een invasie in Noord-Vietnam.

Wanneer komt China tussenbeide?

Volgens de berichten heeft China in een boodschap aan de Verenigde Staten drie situaties genoemd waarop het zou reageren door zich in de oorlog te mengen: een aanval op China zelf, een aanval op de dijken en een invasie in Noord-Vietnam. 8) De hierboven genoemde mogelijkheden voor een escalatie hebben alle drie betrekking op deze situaties. Waarom zou China zich gedwongen voelen in te grijpen als de Verenigde Staten de dijken zouden aanvallen? Er is maar één antwoord dat aannemelijk lijkt. Gezien de hongersnood die er het gevolg van zou zijn en de duidelijke bedreiging voor het bestaan van Noord-Vietnam zelf, zou alleen China Noord-Vietnam kunnen helpen die toestand te overleven. China zou een grootscheepse toevoer van economische goederen moeten organiseren en ondertussen praktisch het hele bestuur van het land in handen moeten nemen. De aanwezigheid van de Chinezen in Noord-Vietnam zou ze in de oorlog betrekken. China zou zich misschien kunnen beperken tot het bevoorraden van Noord-Vietnam en de Noordvietnamezen ondertussen toestaan hun Vietcong-kameraden in het Zuiden te blijven steunen. Maar toch is het niet duidelijk hoe China in dat geval zou kunnen vermijden in de strijd betrokken te raken. Het gaat er om dat het bombarderen van de dijken Noord-Vietnam met totale vernietiging zou bedreigen en China kan niet toestaan dat dit een bondgenoot aan zijn grens overkomt, evenmin als dat het geval was met Noord-Korea in 1950.

De aanvallen op de vliegvelden kunnen ook ernstige gevolgen hebben met betrekking tot een Chinese interventie. Volgens toezeggingen die de Chinezen officieel deden (in de verklaring van 22 juli 1966 noemde China zich het achterland van Noord-Vietnam) kunnen de Noordvietnamezen Chinese vliegvelden gebruiken als hun eigen bases door de Amerikanen aangevallen worden. In het kader van een politiek van 'niets is heilig' hebben de Amerikanen al te kennen gegeven dat ze iedere basis zullen aanvallen, die gebruikt wordt bij het onderscheppen van Amerikaanse vliegtuigen boven Noord-Vietnam. 9) Er zijn al 'per ongeluk' enkele aanvallen uitgevoerd op Chinese bases en het is merkwaardig dat de Chinezen niet erg dreigend ertegen hebben geprotesteerd (waarmee ze het Pentagon misschien aanmoedigen te denken, dat het rustig door kan gaan zonder vrees voor Chinese inmenging). Zodra echter Amerikaanse vliegtuigen openlijk en opzettelijk Chinese vliegvelden langs de grens met Noord-Vietnam bombarderen, zal het voor de Chinezen erg moeilijk zijn daar niet op te reageren - en die reactie kan haast alleen maar uit de inzet van grondtroepen bestaan. 10)

De gevaren verbonden aan een invasie in Noord-Vietnam hoeven nauwelijks vermeld te worden, als men denkt aan de Koreaanse oorlog. Laten we bedenken dat het oversteken van de 38ste breedtegraad in het begin een beperkte actie leek, ondernomen om de vernietiging van het Noordkoreaanse leger te vergemakkelijken en toen gevolgd werd door een Amerikaanse opmars naar de Yalu. De meest geschikte plaats voor een invasie is de omgeving van Vinh en Donghoi, waar Vietnam het smalst is en waar de weg naar het Zuiden loopt. Een dergelijke maatregel zou erop lijken deel uit te maken van

8) Dit bericht, toegeschreven aan René Dabernat, redacteur buitenland van de Paris Match, is verschenen in US News and World Report, en werd aangehaald in de New York Times van 16 januari 1967.

9) James Reston (New York Times, 27 april 1966) merkte op: "De officiële politiek van de VS is, dat onze bommenwerpers nu de bases van alle vliegtuigen mogen aanvallen, die de onze boven Noord-Vietnam onderscheppen, zelfs als deze bases in China liggen."

10) Tijdens de Koreaanse oorlog werd ook 'per ongeluk' een aanval uitgevoerd op een Russische basis bij Vladivostok (een voorval waarover op de conferentie van Wake uitvoerig gesproken moet zijn). Zie John W. Spanier, The Truman-McArthur Controversy and the Korean War, blz. 111.

een strategie, die de Chinezen de 'afgrenzing' van Zuid-Vietnam hebben genoemd. Premier Chou En-lai heeft in december 1965 gesproken over de waarschijnlijkheid van een dergelijke Amerikaanse maatregel. 11) 'Afgrenzing' zou volgens premier Chou ook maatregelen tegen centraal Laos en de Cambodjaans-Zuidvietnamese grensstreken inhouden. Na de rede van Chou En-lai hebben de Chinezen hun waarschuwingen tegen een 'afgrenzingsstrategie' van de Amerikanen niet herhaald - totdat in maart 1967 in een hoofdartikel in het Chinese Volksdagblad gewaarschuwd werd, dat een dergelijke maatregel nu waarschijnlijk overwogen wordt. Zulke berichten komen lang niet alleen uit China. Drew Pearson berichtte op 31 augustus 1966, dat "een zeer belangrijk advies van de verenigde chefs van staven op het bureau van de president op diens beslissing ligt te wachten - of de Verenigde Staten de 17de breedtegraad afgrenzen of niet. Hiervoor zou nog eens een kwart miljoen man nodig zijn" (San Francisco Chronicle van die datum). Dat 'afgrenzing' een invasie in Noord-Vietnam betekent, werd duidelijk gemaakt door Ward Just in een bericht uit Saigon, gepubliceerd in september 1966: "Men overweegt niet een massale invasie, zoals op D-Day is uitgevoerd, maar een landing van twee of drie divisies in de onmiddellijke omgeving van de 17de breedtegraad met als voornaamste doel Route nr 1, die Hanoi met de gedemilitariseerde zone verbindt, af te sluiten." 12)

De gedemilitariseerde zone

Op 7 augustus van het vorige jaar stond in de San Francisco Chronicle de kop: "Rusk werpt de mogelijkheid van invasie van het noorden op". Rusk had tijdens een persconferentie op een vraag over het gebruik van Amerikaanse troepen in de gedemilitariseerde zone geantwoord: "We wilden de gedemilitariseerde zone niet binnentrekken en ook niet de 17de breedtegraad oversteken." Het feit dat Rusk dit punt aanroerde, kwam voor de verslaggevers als een verrassing en gaf aanleiding tot speculaties, dat een invasie op handen zou zijn. Inderdaad berichtte Ward Just, dat in bepaalde kringen in Saigon gesproken werd over een invasie, die plaats zou moeten vinden enige tijd na de novemberverkiezingen in de Verenigde Staten (zie het citaat hierboven).

Vanaf juli 1966 is er in de buurt van de gedemilitariseerde zone hevig gevochten, toen de Amerikanen Noord-Vietnam ervan beschuldigden de zone te gebruiken voor de infiltratie van troepen. Maar er kwam geen invasie. In plaats daarvan werd in oktober vlak voor de verkiezingen de Manilla-conferentie gehouden van de zes landen, die in Vietnam vechten. Laten we eens iets aanhalen uit een verslag van die conferentie uitgebracht door goed ingelichte Filippijnse bronnen: "Ontdaan van z'n ingewikkelde bewoording heeft de Manilla-conferentie Hanoi in feite een ultimatum gesteld - nu vrede sluiten of voorbereidingen treffen voor een gevecht tot het bittere einde." 13)

We hebben nu het nieuwste vredesoffensief gehad. Hanoi heeft aangeboden naar de conferentietafel te komen als de Verenigde Staten de bombardementen zouden staken. Washington wilde, alvorens op te houden met bombarderen, de zekerheid hebben dat Noord-Vietnam zijn hulp aan het Bevrijdingsfront had gestaakt. Aangezien Washington niet gelooft dat Noord-Vietnam zijn voorwaarden zal aanvaarden, staan we nu voor het 'gevecht tot het bittere einde', dat ons in Manilla beloofd werd. Het Zuidvietnamese staatshoofd luitenant-generaal Nguyen Van Thieu uitte op 7 april een nieuw dreigement Hanoi te bombarderen of het Noorden binnen te vallen als vergelding voor een Noordvietnamese raid over de 17de breedtegraad op 6 april (New York Times, 8 april 1967).

Welke risico's?

De risico's zijn groot. De oorlog op het hele vasteland van Azië, waarvoor senator Mansfield ruim een jaar geleden waarschuwde, zou binnenkort wel eens een feit kunnen

11) Zie Schurmann and Schell, The China Reader, deel III, blz. 598.

12) Parijs, Herald Tribune, 24 september 1966; het citaat is uit de samenvatting van Le Monde (25-26 september).

13) Hongkong Standard, 1 november 1966.

zijn. Als Amerikaanse troepen Noord-Vietnam binnentrekken, zou de regering van dat land best kunnen besluiten om als vergelding meer troepen naar Laos te sturen en in dat land weer een front te openen. In feite is Laos al een deel van het front; Amerikaanse vliegtuigen hebben - met toestemming van de regering in Vientiane - voortdurend de infiltratieroutes gelegen in streken langs de grens met Zuid-Vietnam gebombardeerd. Waarom zou de Pathet Lao, die zeer nauw verbonden is met Noord-Vietnam, niet de acties hervatten waarmee ze zeven jaar geleden bijna de overwinning had behaald? Aangezien Thailand al zeer nauw betrokken is bij de oorlog, doordat het de Verenigde Staten toestaat vliegvelden in Thailand te gebruiken voor aanvallen op Noord-Vietnam (de meeste aanvallen worden uitgevoerd vanuit Thailand) is een uitbreiding van de oorlog tot Thailand geenszins uitgesloten. We hebben het gevaar van Chinese interventie al genoemd. Er zijn van tijd tot tijd berichten verschenen over de aanwezigheid van Chinese militaire constructieteams in Noord-Vietnam; volgens een bericht in de New York Times van 19 november 1966 schatten ambtenaren van het departement van buitenlandse zaken, dat er toen 40.000 Chinezen in Noord-Vietnam waren "meest betrokken bij het onderhouden van de treinverbinding tussen twee Chinese provincies, die via Hanoi loopt". 14) Er waren 60.000 Chinese soldaten in Noord-Korea, toen de Verenigde Staten zich gereed maakten voor het beslissende offensief bij de rivier de Yalu. 15) Een paar dagen nadat MacArthur vol vertrouwen de mogelijkheid van een Chinese interventie had verworpen, trokken onverwacht 200.000 Chinese soldaten onopgemerkt Korea binnen, verpletterden het Amerikaanse offensief en dreven de Amerikaanse troepen terug naar Zuid-Korea.

De loop der gebeurtenissen duidt er op dat (1) de Verenigde Staten om een overwinning te behalen alles zet op de onderwerping van Noord-Vietnam en (2) dat de Verenigde Staten zich voorbereiden op nieuwe escalaties, waarbij het risico van uitbreiding tot een internationaal conflict steeds groter wordt (om maar niets te zeggen over uitbreiding van de wreedheden die begaan worden). Dit gebeurt, omdat de 'middenweg' tussen vrede door onderhandelingen en totale oorlog tegen Noord-Vietnam niet meer mogelijk is. Die 'middenweg' ging uit van het slagen van een tegenopstand in Zuid-Vietnam. We moeten eindelijk eens inzien, dat deze 'middenweg' het echte standpunt van de 'duiven' was, want hoewel ze luidkeels tegen het bombarderen van het Noorden hebben geprotesteerd, hebben ze de activiteiten van de regering Johnson in Zuid-Vietnam op verschillende manieren gesteund. President Johnson is een tijdje met de 'duiven' meegegaan, maar na het mislukken van het pacificatieprogramma, het beperkte succes van de 'zoek en vernietig'-operaties, de wankele toestand van regering en leger van Zuid-Vietnam is die 'middenweg' onmogelijk geworden. Geplaatst voor de keus om of Hanoi verzachte voorwaarden voor vredesonderhandelingen aan te nemen of een totale oorlog tegen Noord-Vietnam te beginnen, heeft Johnson klaarblijkelijk voor het laatste gekozen. Die beslissing is niet op Guam genomen maar, zoals rapporten aantonen, in januari 1967 voor het Têt-bestand; Guam diende alleen maar om die beslissing persoonlijk aan de generaals aan het front mee te delen. Zeventien jaar geleden, in oktober 1950, ging president Truman naar het eiland Wake om generaal MacArthur te ontmoeten.

14) Harrison Salisbury maakte in de New York Times van 17 januari 1967 melding van "geruchten. . . . dat de Chinezen voor werk- en constructieteams hebben gezorgd om het Noordvietnamese treinverkeer naar de Chinese grens in bedrijf te houden." Hij meldde dat hij zelf niet in staat was "bewijzen te leveren van dat aspect van de Chinese hulpverlening. Niemand scheen echter in Hanoi in staat dit bericht te bevestigen of te ontkennen. De mening onder de buitenlanders was, dat de Noordvietnamezen zelf over voldoende arbeidskrachten voor dit werk beschikten". Maar schalk Nguyen Cao Ky zei in een toespraak in Sydney op 19 januari 1967, dat hij niet geloofde dat Hanoi om Chinese troepen voor Noord-Vietnam zou vragen; als ze dat zouden doen, zei hij, "dan zouden alle Vietnamezen - van het Noorden en van het Zuiden - zich verenigen om hun land te verdedigen". (New York Times, 20 januari 1967)

15) Richard Rovere and Arthur Schlesinger, The MacArthur Controversy, blz. 144.

ten. De Amerikaanse troepen waren de 38ste breedtegraad al overgetrokken. Na die ontmoeting werd het Amerikaanse offensief tegen Noord-Korea met volle kracht ingezet, in de verwachting dat alles met Kerstmis voorbij zou zijn. Is op Guam gesproken over het oversteken van de 17de breedtegraad?

Op 16 maart 1967 weigerde het Huis van Afgevaardigden met 123 stemmen voor en 2 tegen zich openlijk uit te spreken tegen een invasie van Noord-Vietnam (New York Times, 17 maart 1967). De aanleiding tot deze motie waren geruchten die in Washington circuleerden, dat er aan zo'n invasie gewerkt werd. We kunnen niet voorspellen wat Washington zal gaan doen, maar we kunnen wel nagaan in welke richting de politiek zich ontwikkelt en dan zien we dat het steeds waarschijnlijker wordt, dat Washington een invasie zal ondernemen. We kunnen de risico's die daaraan verbonden zijn schatten en de aandacht van het Amerikaanse publiek richten op handelingen, die hen stuk voor stuk kunnen betrekken bij een groter wordende oorlog, die de historici van de toekomst misschien wel zullen beschouwen als het begin van de derde wereldoorlog.

MET DIT NUMMER VAN HET VIETNAM BULLETIN BEGINNEN WE EEN NIEUW HALF JAAR. WIJ VERZOEKEN DE BETREFFENDE ABONNEES HET ABONNEMENTSGELD AD f 5,- OVER TE MAKEN OP POSTGIROREKENING 1 28 11 98 VAN HET VIETNAM BULLETIN.

TEVENS WIJZEN WIJ EEN AANTAL ABONNEES EROP DAT ZIJ NOG ABONNEMENTSGELD VERSCHULDIGD ZIJN OVER HET AFGELOPEN KWARTAAL. WIJ VERZOEKEN DEZE ABONNEES BIJ CONTINUERING VAN HUN ABONNEMENT f 7,50 TE STORTEN OP ONZE POSTREKENING.

ADMINISTRATIE VIETNAM BULLETIN

BELANGRIJKSTE GEBEURTENISSEN

14 mei - 6 juni 1967

- 14 mei - Commando's van het Bevrijdingsfront vernietigen een lanceerbasis en 12 raketten bij Danang. De USAF vernietigt 10 Mig's. Walter Gordon, minister van Staat van Canada, oefent zware kritiek op de Amerikaanse oorlogsvoe-ring. In New York vindt een grote pro-oorlogsdemonstratie plaats.
- 15 mei - Voor het eerst heeft het Front het Amerikaanse hoofdkwartier te Hué aangevallen.
- 16 mei - De gedwongen evacuatie van Lang Dinh, ten zuiden van de gedemilitariseerde zone, is voorlopig mislukt wegens weigering van de bewoners. Een Boeddhistische non steekt zichzelf in brand in Cholon-Saigon. Ky dreigt kranten te sluiten die in de verkiezingscampagne 'verwarring stichten'.
- 18 mei - Zuidvietnamese en Amerikaanse troepen trekken de gedemilitariseerde zone binnen. Noordvietnamezen beschieten alle Amerikaanse bases en geschutstellingen langs de zone. Johnson verklaart niet te overwegen de Vietnamese oorlog in de Verenigde Naties te brengen.
- 19 mei - Bij een bombardement op Hanoi zijn o.m. een elektriciteitscentrale en de diplomatenwijk getroffen. President Nguyen Van Thieu stelt zich als tegenkandidaat naast Ky voor de aanstaande verkiezingen in het door de Amerikanen bezette deel van Zuid-Vietnam. Het Pentagon verklaart dat de Verenigde Staten in Vietnam de helft van hun F-105 Thunderchieftoestellen (jager-bommenwerpers) verloren hebben. De evacuatie van 10.000 dorpelingen ten zuiden van de gedemilitariseerde zone wordt voortgezet: 3000 zijn nu in kampen ondergebracht.
- 22 mei - Het Bevrijdingsfront houdt een bestand van 48 uur ter gelegenheid van de herdenking van de geboortedag van Boeddha. Hanoi wordt voor de vierde achtereenvolgende dag gebombardeerd. Amerikaanse verliezen in de bufferzone bedragen tot vandaag 83 doden en ruim 500 gewonden. Italië wenst stopzetting van de Amerikaanse bombardementen.

- 23 mei - Washington en Saigon houden een 24-uurs bestand ter herdenking van Boedha's geboorte. De Amerikanen ontdekken in de bufferzone een - verlaten - hoofdkwartier bestaande uit stalen bunkers. Frankrijk en Noord-Vietnam stellen wederzijds 'officiële gezantschappen' (délégué général) in.
- 24 mei - De Amerikanen hebben veel last van de zware raketten die het Front nu gebruikt: er worden B-52 bommenwerpers tegen ingezet. Afgelopen week werd het record-aantal van 2650 Amerikanen buiten gevecht gesteld, waarvan 337 doden. De Paus roept op tot staking van bombardementen en infiltraties.
- 25 mei - In de bufferzone is een 5 km brede strook grond platgebrand en tot 'open target area' verklaard, de gevechten daar zijn weer opgelaaid. Een Amerikaanse kruiser is getroffen. Vier Zwitserse medici concluderen, mede uit rapporten van het Zuidvietnamese Rode Kruis, dat de Amerikanen in Vietnam dodelijke gifgasen gebruiken.
- 27 mei - De USAF bombardeert 8 raketlanceerbases in Noord-Vietnam. Kustbatterijen treffen een Amerikaanse torpedootjager.
- 28 mei - In Hue heeft het Front een aanslag gepleegd op het hotel waar o. m. de ICC zetelt, en een van de Amerikaanse radiozenders. Hanoi beschuldigt de Verenigde Staten van een bombardement met fragmentatiebommen op scholen in Hanoi. De Filipijnen stellen de Amerikanen een vliegbasis ter beschikking.
- 31 mei - Sinds het begin van dit jaar zijn meer dan 10.000 Amerikanen buiten gevecht gesteld, en evenveel Noordvietnamese soldaten gedood. In die tijd zijn drie divisies (35.000 man) geïnfiltreerd (alles volgens Amerikaanse cijfers).
- 1 juni - Franse Rooms-katholieke organisaties schenken Noord-Vietnam medische uitrusting voor een ziekenhuis. Mariniers lanceren een grote aanval op een uitgebreid bunker-complex ten zuiden van de bufferzone. De Vrijheidsstrijders bezetten een goevernementshoofdkwartier tussen de Amerikaanse bases Danang en Chulai. Ook de afgelopen week gaf weer een hoog Amerikaans verliescijfer: 2941 man. De tegenpartij telde 2216 doden.
- 2 juni - Moskou beschuldigt de Verenigde Staten van het beschieten van een Russisch vrachtschip in de haven van Cam Pha in Noord-Vietnam. De inflatie in Zuid-Vietnam is met 25% gestegen vanaf januari '67.
- 3 juni - Bij gevechten bij Tam Ky, dichtbij Danang, zijn 540 Noordvietnamezen en 73 Amerikanen in twee dagen gesneuveld. Kapitein Howard Levy, die geweigerd had Amerikaanse commando's te instrueren, is tot drie jaar gevangenisstraf en ontslag uit militaire dienst veroordeeld.
- 5 juni - Volgens NEWSWEEK opereren Amerikaanse eenheden in Cambodja, 'op zoek naar Noordvietnamese legereenheden'. Het blad voorspelt tevens het stoppen van de bombardementen binnen enige weken 'wegens gebrek aan doelen en hoge verliezen van vliegtuigen'. Professor Roger Hilsman, guerrilla-expert en onderminister voor het Verre Oosten onder Kennedy, is er van overtuigd dat een Amerikaanse militaire overwinning het politieke overwicht van het Bevrijdingsfront niet kan vernietigen. Hij ziet Johnsons bombardementen slechts bedoeld om Hanoi te doen capituleren.

NRC - Utrechts Nieuwsblad - Le Monde.

DE ADMINISTRATIE VAN HET VIETNAM BULLETIN HEEFT DRINGEND BEHOEFTE AAN MEDEWERKERS DIE BEHULPZAAM WILLEN ZIJN BIJ HET VERZENDKLAAR MAKEN VAN HET BULLETIN EENMAAL IN DE VEERTIEN DAGEN.

EEN BRIEFKAARTJE VAN VRIJWILLIGERS GRAAG!

MEDEDELINGEN

Actiegroep Vietnam - Geldinzamelingsactie voor medische instrumenten en medicamenten voor de slachtoffers in Noord-Vietnam en de Vietcong-gebieden in Zuid-Vietnam: postgiro 1 2 6 3 4 8 3 ten name van Actiegroep Vietnam te Heiloo (medische hulp). Inzamelingslijsten ook verkrijgbaar bij Tine Hofman, Oude Waal 2 III, Amsterdam, telefoon 65089.

Actiegroep Vietnam Amsterdam - Volgende demonstratie, tegelijk geldinzamelingsactie voor medische hulp: zaterdag 15 juli half drie verzamelen op Nassauplein (Domela Nieuwenhuis), dan van drie tot vijf uur door Staatsliedenbuurt met inzamelingslijsten (inlichtingen: telefoon 020-65089).

Beetsterzwaag - (Antonides, tel. 05125-440).

Zaterdag 8 juli om half drie wordt de laatste van de vier stille Vietnamtochten gehouden. Voor elke tien doden wordt een kruis meegevoerd en op het kruisland geplaatst. Begin: Kantongerecht Beetsterzwaag, naar kruisland.

DRUKWERK

Frankering bij
abonnement
AmsterdamAfz.: Vietnam Bulletin
ASVA
Weesperstraat 51
Amsterdam-4
HOLLAND